ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΑΟΙΔΟΝ

Στὸ Παρισινὸ «Κονσερβατουάρ» παρουσιάστηκε κάποτε ἕνας νέος ὁ ὁποῖος ζήτησε νὰ εἰσαχθῇ στὴν τάξη τῆς φωνητικῆς μουσικῆς. Ἡ εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις τοῦ Κονσερβατουὰρ γίνονται, ὡς γνωστόν, με μεγάλη αὐστηρότητα. Ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος τραγουδοῦσε καλά, ἡ φύσις ὅμως τὸν εἶχε προικίσει μὲ μιὰ φωνὴ τόσο δυνατὴ καὶ ἔντονη, ὥστε οἱ καθηγηταὶ ποὺ τὸν ἄκουσαν δὲ μπόρεσαν νὰ τὸν κατατάξουν σὲ μιὰ εἰδικότητα – νὰ καθορίσουν δηλαδή, ἐὰν ἦταν τενόρος, βαρύτονος ἢ μπάσσος.

Ὁ νέος μας ἦταν ἀπελπισμένος. Δέν ἤξερε σὲ ποιὸν ν' ἀποτανθῇ γιὰ νὰ τοῦ καθορίση σὲ ποιὸ φωνητικὸ εἶδος ὑπήγετο. Μερικοὶ φίλοι του, τότε τὸν συνεβούλευσαν νὰ πάη νὰ συμβουλευθῇ τὸν Σερημπίνι, προειδοποιώντας τον ὅμως συγχρόνως ὅτι ὁ μέγας μουσικὸς ἦταν τρομερὰ νευρικὸς καὶ δὲν ὑπεδέχετο πόντοτε καλὰ τοὺς ἐπισκέπτας του.

Ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς ὡπλίσθηκε μὲ δίλο του τὸ θάρρος καὶ διευθύνθηκε στὸ σπίτι τοῦ διασήμου μαέστρου, ὁ ὁποῖος, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἔτυχε εὐτυχῶς νὰ βρίσκεται «στὰ καλά του».

— Κάθησε στὸ πιάνο καὶ τραγούδησε! τοῦ εἶπε ὁ γκρινιάρης καλλιτέχνης, ὅταν ἐπληροφορήθηκε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ὁ νέος, φυσικά, ἔσπευσε νὰ ἐπακούσῃ.

Κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν καλὴ ὑπόδοχή ποὺ τοῦ ἔκαμε ὁ μαέστρος, ἄρχισε νὰ τραγουδάη, ἢ μᾶλλον νὰ ὡρύεται, μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων του...

— Μὲ ἀκούσατε; ἐρώτησε τὸν Σερημπίνι ὅταν τελείωσε τὸ τραγοῦδι του.

— Βεβαιότατα!

— Ἔ, τότε λοιπόν, ἀγαπητέ μου μαέστρο, βγάλτε με ἀπὸ τὴν δύσκολη θέση στὴν ὁποίαν βρίσκομαι... Ποιά εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη σας, ἡ εἰδικότης τῆς φωνῆς μου;...Σὲ ποιὸ φωνητικὸ εἶδος μὲ συμβουλεύετε ν' ἀφοσιωθῶ;... Μὲ μιὰ λέξη, τί μὲ συμβουλεύετε νὰ προσπαθήσω νὰ γίνω;

— Τελάλης, παιδί μου! ἀπήντησε ξερὰ ὁ πιανίστας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κολόμβος πάτησε τὸ ἔδαφος τῆς Κούβας τῆς Ἀμερικῆς, διέταξε τὸν παπᾶ ποὺ εἶχε μαζύ του νὰ κάμη μιὰ πρόχειρη δοξολογία. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν κάποιος γέρος ἰθαγενὴς καὶ τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ νὰ τὸν συγκινήση καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ μὴ κακοποιήση τοὺς κατοίκους:

— Ἤρθες σ' αὐτὸν τὸν τόπο ποὺ δὲν τὸν εἶδες ποτέ σου ὡπλισμένος μὲ μιὰν ἀλλόκοτη δύναμη ἡ ὁποία σ' ἐμᾶς σκορπίζει τὴ φρίκη. Μάθε ὅμως ὅτι ἐμεῖς στὴ μετὰ θάνατο ζωὴ γνωρίζουμε δυὸ τόπους, ὅπου πηγαίνουν ἡ ψυχές. Ὁ ἕνας εἶνε φοβερὸς καὶ κατασκότεινος, καὶ σ' αὐτὸν πᾶνε οἱ πονηροί, ὁ ἄλλος ὅμως εἶνε ὁλόφωτος καὶ γεμᾶτος ἀγαθὰ καὶ σ' αὐτὸν πᾶνε ὅσοι ἀγαποῦν τὴν εἰρήνη καὶ ἐπιδιώκουν τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων. Ἂν πιστεύῃς ὅτι θὰ πεθάνης καὶ ὅτι τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ ποὺ θὰ κάμης θὰ σᾶς ἀποδοθῇ στὴ μετὰ θάνατο ζωή, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κακοποιήσης ἐκείνους που δὲν σὲ κακοποιοῦν.

Ὁ Κολόμβος ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ γέρω-ἰθαγενοῦς, τὰ ζύγισε καλὰ-καλὰ στὸ μυαλό του καὶ ἐξέδωκε ἀμέσως αὐστηρότατες διαταγὲς στοὺς ἄνδρας του σχετικὰ μὲ τὴν συμπεριφορὰ τους πρὸς τοὺς κατοίκους. Ἐτήρησε στάσι ἀνθρώπου πραγματικὰ πολιτισμένου καὶ ἀνωτέρου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐμιμήθηκαν τὸ παράδειγμά του οἱ μετὰ ἀπ' αὐτὸν θαλασσοπόροι συμπατριῶται του, ποὺ πάτησαν τὸ Ἀμερικανικὸ ἔδαφος.

στάζανε στὸ πρόσωπό του καὶ ψιθύριζε σιγὰ-σιγὰ ἐνῶ τὸν φιλοῦσε: «παιδί μου, παιδί μου!» Τότε ὁ Τιμολέων θυμήθηκε τὸ ὄνειρο καὶ τὰ λόγια ἐκείνα τὰ ὁποῖα εἶπε ὁ Θεὸς στὴν μητέρα του:

— Τὸ παιδί σου ἐσάθη τὰ δάκρυά σου τὸ ἔσασαν· ἂν δὲν τ' ἀγαποῦσες τόσο πολὺ θ' ἀπέθνησκε.

Κι' ἀγκάλιασε σφιγκτὰ-σφιγκτὰ τὴ μητέρα του καὶ ἐκόλλησε τὰ μικρά του χείλη στὰ χείλη τῆς μητέρας του καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του μὲ τὴν πιὸ περιπαθῆ φωνὴ εἶπε πρὸς ἐκείνη ποὺ τοὔδωσε δύο φορὲς τὴ ζωή:

— Μητέρα, εὐχαριστῶ!

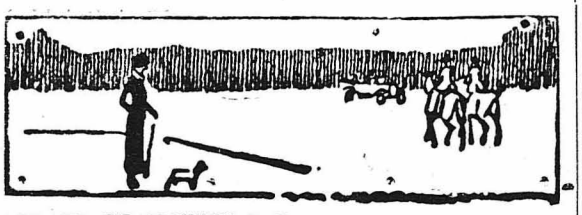

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ μύτη καὶ ὁ ἔρως τοῦ Μωαμεθανοῦ. Ὁ ἀδέξιος ἁμαξᾶς καὶ ὁ βιαστικὸς Γασκῶνος. —«Δεῖρε τον λίγο γρήγορα, σὲ παρακαλῶ!..» Ὁ Σαμψενέτς πρὸ τοῦ θανάτου. Εἴρων καὶ ἄφοβος. Τὰ μίση τῶν μουσικῶν. Ὁ Σερημπίνι καὶ ὁ Ζίμμερμαν.

Ἕνας πενηντάρης μωαμεθανὸς, στὸν ὁποῖο εἶχε δώσει ἡ σκληρὴ φύσις μιὰ μύτη τεραστίων διαστάσεων, ἔκανε κόρτε σὲ μία νεαρὰ καὶ χαριτωμένη κυρία. Κάποτε, βρίσκοντάς την μόνη, ἄρχισε νὰ τῆς λέη ὅτι αὐτὸς δὲν ἦταν ἐπιπόλαιος καὶ ἄστατος ὅπως οἱ νέοι, ὅτι ἦταν πολὺ ὑπομονητικὸς καὶ ὅτι, ὅταν θὰ παντρευόντουσαν, θὰ ἦταν ἀνεπιτίκριτος ἀπέναντι τῶν τυχὸν ἐλαττωμάτων τῆς γυναικός του.

— Αὐτό, τὸ πιστεύω! τοῦ ἀπήντησεν ἡ κυρία. Ἐὰν δὲν εἶχατε, πράγματι, τόσο μεγάλη ὑπομονή, θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ὑπομένετε ἐπὶ πενῆντα χρόνια μιὰ μύτη σᾶν τὴ δική σας!...

***

Κάποιος Γασκῶνος πῆρε, κάποτε, ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ πάη νὰ κάμη μερικὲς ἐπισκέψεις. Ὁ ἁμαξᾶς ἔτυχε νὰ εἶνε πολὺ ἀδέξιος, καὶ, στὸ στρίψιμο ἑνὸς δρόμου, λίγο ἔλειψε νὰ παρασύρη κάποιον διαβάτη. Ὁ διαβάτης, ἔξω φρενῶν, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἁμαξᾶ, τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν δέρνη μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

Ὁ Γασκῶνος τότε, βλέποντας τὰ διατρέχοντα, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πορτιέρα τοῦ ἁμαξιοῦ, καὶ φώναξε στὸν ὠργισμένο διαβάτη μ' ὅλη τὴν δύναμη τῶν πνευμόνων του:

— Κύριε... κύριε... Σεῖς ποὺ δέρνετε τόσο καλά... Ἠξαπολυθῆστε τὸ ξυλοκόπημά σας, γιατὶ τοῦ ἀξίζει τοῦ παλιανθρώπου!... Σᾶς παρακαλῶ ὅμως πολὺ νὰ τὸν δείρετε λιγάκι πιὸ γρήγορα καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε... λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν ἔχω συμφωνήσει μὲ τὴν ὥρα!...

***

Ἕνα ἀπὸ τὰ συμπαθέστερα θύματα τῆς Γαλλικῆς τρομοκρατίας ὑπῆρξε καὶ ὁ Σαμψενέτς. Ἡ ἀπάθεια του καὶ τὸ εἰρωνικό του πνεῦμα δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν ὡς τὴν τελευταίαν του στιγμή.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης του, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὸν τρομερὸ Δημόσιο Κατήγορο Φουκὲ-Τεμβίλ:

— Δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ καρατομηθῶ... δι' ἀντιπροσώπου, ὅπως γινόταν ἄλλοτε μ' ὅσους δὲν ἤθελαν νὰ πᾶνε οἱ ἴδιοι στὸ στρατό;... Μελετῆστε τὴν ἰδέα μου... Ἂν τὴν ἐφαρμόσετε, τὰ τομεῖα σας θὰ γεμίσουν λεφτά, καὶ... κάτι θὰ βγῇ καὶ γιὰ σᾶς... Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐννοήσετε σεῖς ἀπ' αὐτά... Στὶς τάξεις σας δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας οἰκονομολόγος. Αὐτὸ ὅμως εἶνε φυσικό. Τί γυρεύουν οἱ λωποδύτες ἀνάμεσα στοὺς δολοφόνους!...

Ἀργότερα, ὅταν μετεφέρετο, μὲ τὸ κάρρο τοῦ δημίου, στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἐγέρισε καὶ εἶπε στὸν πρίγκηπα ντὲ Σάγμ ποὺ μετεφέρετο στὸ ἴδιο μέρος καὶ βρισκόταν σ' ἕνα ἄλλο κάρρο τὸ ὁποῖο προηγεῖτο τοῦ ἰδικοῦ του:

— Δὲν δίνεις κανένα πουρμπουὰρ στὸν ἁμαξᾶ σου, νὰ τρέξη κομμάτι γρηγορώτερα;...

***

Ὁ περίφημος πιανίστας Ζίμμερμαν ἔθεσε κάποτε ὑποψηφιότητα γιὰ νὰ ἐκλεγῇ μέλος τῆς Μουσικῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν ἀκαδημαϊκῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λάβουν μέρος στὴν ψηφοφορία, συγκατελέγετο καὶ ὁ ἐπίσης διάσημος συνάδελφός του Σερημπίνι, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν συμπαθοῦσε διόλου τὸν νέο ὑποψήφιο.

Μερικοὶ φίλοι τοῦ Ζίμμερμαν, γνωρίζοντες τὶς διαθέσεις τοῦ Σερημπίνι, πῆγαν καὶ τὸν ἐπισκέφθησαν γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ ὑποστηρίξη τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ προστατευομένου των.

Ὁ Σερημπίνι, εἰς ἀπάντησιν, τοὺς ἐδήλωσε ὀρθὰ-κοφτὰ πὼς ποτὲ δὲν θὰ δίνε τὴν ψῆφο του σ' ἕνα πιανίστα τῆς ἀξίας τοῦ Ζίμμερμαν, κι' ἄρχισε νὰ ἀραδιάζη ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ μουσικὰ ἐλαττώματα ποὺ τοῦ εὕρισκε.

Οἱ φίλοι τότε τοῦ ὑποψηφίου μετεχειρίσθησαν τὸ τελευταῖο τους ἀτού:

— Γιατὶ πολεμᾶτε τόσο τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ φίλου μας; τοῦ εἶπαν. Αὐτὸς ἐν τούτοις σᾶς ἐκτιμᾶ τόσον... Ὑποστηρίξατέ τον...Στὸ κάτω-κάτω εἶνε τόσο καλὸς κι' εὐγενικὸς νέος, ἔχει τόσο ἀγαθὰ αἰσθήματα, ὥστε δὲν θὰ χάση τίποτε ἡ Ἀκαδημία ἂν τὸν συμπεριλάβῃ μεταξὺ τῶν μελῶν της.

— Ὑπάρχουν χιλιάδες «καλῶν νέων» στὸ Παρίσι, ἀπήντησεν ὁ Σερημπίνι. Ἂν ὑποστηρίξω τὸν Ζίμμερμαν νὰ μπῇ στὴν Ἀκαδημία, ὅλοι αὐτοὶ θὰ παραπονεθοῦν...γιατὶ νὰ τὸν προτιμήσω καὶ θάχουν δίκηο, διάβολε!...